

Mamma, förr var jag någon annan!

Lille RYAN
minns sitt
Hollywood-liv
på 30-talet

Tror du på ett liv före detta? Oavsett om du tror eller inte så har ett stort antal unga barn berättat om sina identiteter i ett tidigare liv. Och uppgifterna har i många fall kunnat verifieras av internationella forskare inom psykologi, psykiatri eller antropologi. Psykologen Göran B. Johannesson har skrivit en spännande bok i ämnet.

TEXT: MIKAEL PROPST FOTO: SHUTTERSTOCK

Förra året utkom boken "Barns minnen från tidigare liv" av psykologen Göran B. Johannesson. Boken redogör för ett 60-tal fall från många olika länder, från början av 1900-talet och fram till våra dagar.

Berättelserna utmärks av att barnen redan i mycket unga år, 2-4-årsåldern, börjar tala om ett tidigare liv. Barnen ändrar inte sina uppgifter utan upprepar sin berättelse gång på gång och är vanligen mycket engagerade när de berättar, ofta i presens som om de fortfarande är den tidigare personen. Minnena brukar i längden inte bestå; redan i sex-sjuårsåldern slutar många barn att prata om sin tidigare identitet.

Men boken ger också flera exempel på barn som bibehåller en del av sina minnen – och även sina kontakter med anhöriga från det förflutna – långt upp i tonåren och även vuxenlivet.

Ett allmänt kännetecken är att en stor andel av barnen, oavsett etnisk, kulturell eller geografisk härkomst, uttrycker en

längtan efter att "komma hem" till sitt förra livs miljö och att få besöka sina nära anhöriga från dåtiden.

Barnen kan skilja på sitt nuvarande barnliv och sitt tidigare vuxen- eller barnjag. Många av dem föredrar till och med sitt tidigare namn, och sin föregående personlighets föräldrar (om de fortfarande lever).

Många barn, som säger sig minnas ett tidigare liv, ger förvånansvärt utförliga detaljer om tidigare anhöriga och olika miljöer de kommit i kontakt med. Dessa detaljer kan de normalt inte ha någon kunskap om vid sin låga ålder. Uppmot 70-90 procent av barnens påståenden visar sig korrekta, helt eller delvis, när forskarna undersöker dem.

Ville "hem till Hollywood"

Göran B. Johannesson inleder sin bok med ett aktuellt amerikanskt fall: Ryan Hammons i USA, som föddes i juli 2004 i Muskogee, Oklahoma. Det återges här i starkt förkortad form.

En kväll när Ryans mamma, Cyndi, stoppar om sin pojke i femårsåldern säger han plötsligt: "Mamma, jag tror att förr så var jag någon annan". Ryan berättade om ett stort, vitt hus och en swimmingpool i Hollywood, och att där fanns tre pojkar.

Han grät för att han inte kom ihåg deras namn, och var orolig för dem. Han pratade om att han ville åka "hem till Hollywood". Ryan hade också otäcka mardrömmar ibland, vaknade upp och skrek att han inte kunde andas och att hjärtat "exploderat" i Hollywood.

Mamma Cyndi, som jobbade som kon-
torist, hade konstant sömnbrist medan

fadern Kevin, som var polis, jobbade nattskift. Båda var kristna och ingen av dem trodde på reinkarnation, att man kunde återfödas.

Familjens läkare sa bara att mardrömmarna skulle gå över med tiden. Men föräldrarna började ta händelserna på större allvar. Ibland kunde det gå veckor utan att Ryan sa något mer om sitt förra liv. Men särskilt kvällstid och efter ett avslappnande bad, kunde han tala om minnen dagar i sträck. Han var då allvarlig, talade som en vuxen med ett större ordförråd, för att sedan åter vara barn.

Cyndi började läsa om reinkarnation på nätet och lånade hem en massa böcker om Hollywood. Hon hoppades att han skulle minnas bättre och bli lugnare genom bilderna i böckerna. När han fick syn på skådespelerskorna Rita Hayworth och Marilyn Monroe påstod Ryan att han kände dem.

När han bläddrade i *The Movie Book: An Illustrated History of the Cinema* (1995) såg han ett foto på sex män från filmen "Natt efter natt" (1932). Ryan pekade först i mitten på fotot och sa att det var "George", som han spelat in en film tillsammans med. Därpå satte han fingret på en man längst till höger i bild och utbrast: "Mamma, den killen är jag, jag fann mig!".

Fick napp i stort filmarkiv

Det gick lätt att identifiera "George", som visade sig vara George Raft, en av huvudrollsinnehavarna i filmen. Däremot fanns ingen uppgift om den person som Ryan identifierade sig med. När föräldrarna sedan såg "Natt efter natt"

Som femåring känner Ryan igen sin tidigare identitet på en 70 år gammal bild

var den personen med i två korta scener, men utan replik och de kom att uppfatta honom som statist.

En kväll vid läggdags frågade Cyndi sin son om han förstod att han nu inte längre var personen från bilden, och tillade att hon och pappan ville att han bara skulle vara deras son. Ryan svarade att hon inte förstod och menade att han på utsidan inte var som mannen på bilden, men fortfarande var det på insidan – och den kunde hon ju inte se!

I mars 2010 vände sig Cyndi till barnpsykiatern Jim Tucker vid DOPS, Division of Perceptual Studies. Hon ville få hjälp med att hitta den person som Ryan identifierade sig med. Tucker tog del av Cyndis dagbok, där hon på makens uppmaning skrivit ned Ryans beteenden och påståenden sedan ett halvår tillbaka.

Ett tv-bolag, som hade kontakt med Tucker, blev intresserade av fallet. Efter som de hade större resurser än DOPS uppmuntrades deras engagemang. Först trodde tv-teamet som spelat in Ryan att de funnit rätt person som han identifierade sig med: skådespelaren Ralf Harolde. Men när teamet tog med sig familjen Hammons visade det sig att Ryan inte kände igen två hus som tillhört Harolde, och även andra uppgifter visade sig inte stämma. Man var tillbaka på ruta ett.

Tv-teamet anlät en expert på filmarkiv, Kate Coe, som trots hjälp av flera kollegor, inledningsvis hade svårt

Forskning & reinkarnation

Sammanlagt har fler än 2 500 fall där barn från mer än 50 länder, minns tidigare liv, registrerats av DOPS, Division of Perceptual Studies vid University of Virginia School of Medicine i USA.

Fler än 400 fall har i olika grad publicerats vetenskapligt.

Initiativtagare till denna forskningsenhet var psykiatriprofessor Ian Stevenson, pionjär inom utforskningen av barns minnen från tidigare liv. Under mer än 40 års tid utforskade han totalt över tusen fall från tio olika kulturer och från olika världsdelar, samt publicerade själv vetenskapligt över 300 av dem.

Tips på bra länkar

Humanism & Kunskap:
<https://humanismkunskap.org/2019/03/02/barns-minnen-fran-tidigare-liv-recension/>

News Voice: <https://newsvoice.se/author/johannesson/>

Egia förlag: <http://tidigare-liv.se/>

Tips på bra böcker

"Surviving death" av Leslie Kean

"En död Gud" av Stefan Einhorn

"Kärlekens konst" av Erich Fromm.

Han lekte ofta regissör
som fyraåring och kunde
skrika 'tagning!'

Martyn startade senare en framgångsrik agentur för skådespelare. Ryan hade nämnt att han tidigare ägt en "agent-byrå".

Dog 1964 av hjärnblödning

På 50-talet gifte Martyn om sig för fjärde gången. Han flyttade in i hustruns fina hem i Beverly Hills i Hollywood som hade en stor swimmingpool. Martyn fick en dotter 1956 och hade också två styvdöttrar och tre adoptivsooner. Han dog 1964 av hjärnblödning 61 år gammal.

Ryan uppges fram till 2016 ha lämnat hela 230 uppgifter om Martyn. Förutom att han identifierade sig med just Martyn på fotografiet, lämnade han flera korrekta uppgifter knutna till "Natt efter natt", till exempel om en scen med ett klädska fullt av vapen och att han var vän med skådespelaren Gordon Nance.

Ryan hade talat mycket om sin syster från det förra livet, om sin mor som hade brunt, lockigt hår och att det inte fanns någon tv, bara radio när han växte upp. Han hade också nämnt de många äktenskapen, sin dotter och de tre pojkar som var adopterade (vars namn han ju sagt sig ha glömt) samt att han ofta köpt målarböcker till dottern.

Alla dessa uppgifter, liksom många fler, var kända innan de verifierades när man fann de anhöriga. Ryan hade också rätt när det gällde att det funnits ett afroamerikanskt hembiträde och ett piano

som han brukade spela på i huset. Även uppgifter som att han exempelvis ägt en pistol, en grön bil och att hustrun haft en svart bil stämde.

Det visade sig också att Martyn mycket riktigt känt Rita Hayworth och troligen även träffat Marilyn Monroe, eftersom hans hustrus familj umgäts med henne. En direkt felaktig uppgift, bland ungefär tio andra, var dock att han ju till exempel dött av hjärnblödning och inte av att hans "hjärta exploderat" som han sagt. Många av hans uppgifter kunde inte bekräftas, eller var mindre intressanta.

Ryan hade rätt om ålder

En intressant uppgift var att Ryan uppgett att han var 61 år gammal när han dog. Detta var korrekt – men på hans dödsattest stod felaktigt att han var född 1905 och således var 59 år gammal vid sin död.

Liksom för många andra barn, som minns ett tidigare liv, betedde sig Ryan i vissa avseenden på ett sätt som efterliknade det förra livet. Han lekte ofta regissör som fyraåring och kunde skrika: "tagning!" När han ibland hörde en viss typ av musik från tecknade filmer började han steppa – Martyn hade ju varit dansare på Broadway. Liksom sin föregångare avskydde Ryan katter, och hade även en fobi för dem.

En kväll hade Ryan frågat sin mor Cyndi varför hon hade väntat sig en

att lösa gåtan. Först vid ett besök på världens största filmarkiv, Academy of Motion Picture Arts and Sciences, fick hon napp. När hon gick igenom allt material som fanns om "Natt efter natt" hittade hon ett foto av den okände personen. På baksidan stod hans namn: Marty Martyn.

Denne levde 1903-1964 och hette egentligen Morris Kolinsky, hade två systrar och var född i Philadelphia av judiska föräldrar som utvandrat från Ukraina. Efter en karriär som dansare på Broadway under 20-talet, flyttade han på 30-talet till Los Angeles och försökte sig på filmskådespeleri. Han var endast med i en film, "Natt efter natt", och hans enda replik klipptes bort.

dotter. Modern undrade vem som sagt det, varpå Ryan svarat att han lärt sig det från himlen. Han nämnde flera andra omständigheter som att modern exempelvis blivit väldigt arg för att doktorn talat om för henne att hon skulle föda en son. Dessa uppgifter stämde.

Göran B. Johannesson påpekar en rad faktorer som indikerar att detta fall har hög trovärdighet. En sådan omständighet är till exempel att Ryan, som fem-åring, känner igen sin tidigare identitet på en 70 år gammal bild – innan hans tidigare liv verifierats.

När barnpsykiatern Jim Tucker inledde sina undersökningar visste inte föräldrarna vem Ryan identifierade sig med, vilket innebär att detta fall tillhör en exklusiv skara där barnets uppgifter noterades innan fallet verifierats. Det fanns vid denna tid heller ingen information om Martyn på internet, med undantag av det felaktiga födelseåret.

Inga ekonomiska motiv

Boken "Barns minnen från tidigare liv" är full med tankeväckande exempel från olika länder, även om få fall är så utförligt redovisade och med så omfattande uppgifter som just fallet Ryan Hammons.

Johannesson är nog med att i de olika fall som nämns i boken påpeka att forskarna inte funnit några ekonomiska eller andra personliga motiv för de familjer vars barn uppmärksammas för sina paranormala minnen. Att vara förälder till sådana barn, tycks dessutom ofta vara förenat med mycket oro och problem, bland annat med att bemöta barnens längtan efter sin tidigare familj.

Vissa fall innehåller också starka kontraster då barnet kanske bekänner sig till en helt annan religion än sina föräldrar, en tro som de säger sig ha haft i sitt tidigare liv. En del föräldrar är kraftigt emot reinkarnation, och motarbetar eller tystar ned sina barns berättelser.

Att läsa "Barns minnen från tidigare liv" innebär en fascinerande resa, där ens egna tankar kring livet och döden ständigt utmanas. Det är en imponerande insats Göran B. Johannesson gjort, som förtjänar många läsare. Oavsett vad man själv tror på. □

Kumkum – ett intressant indiskt fall

Ett av de "mest trovärdiga och bevisstarka indiska fallen", enligt Göran B. Johannesson, är Kumkum Verma. Hon föddes 1955 i byn Bahera, cirka 40 km från staden Darbhanga i norra Indien. Hon påstod vid 3,5 års ålder att hon i ett tidigare liv levt i Urdu Bazar, en stadsdel i Darbhanga.

Kumkum uppges ha lämnat mer än 50 uppgifter om sitt tidigare liv som den främmande kvinnan "Sundari", en person som visade sig ha avlidit år 1950. Tretton av uppgifterna gick inte att kontrollera och flera var av allmän karaktär, men 18 påståenden hade hennes farbrors hustru, som bodde en tid i samma hus, antecknat innan de verifierades. Även Kumkums far och/eller farmor, kunde bekräfta uppgifterna.

Den nämnda stadsdelen stämde, liksom att Sundaris far bott i Bajitpur och att man måste fara över vatten för att besöka honom. Hon hade haft två söner och var särskilt fäst vid den äldre, Misri Lal. Kumkum namngav även en sonson, Gouri Shankar. Även uppgiften om att Sundari givit en röd säng till sin äldste son när han gifte sig visade sig vara korrekt.

Bland övriga uppgifter som kunde verifieras var till exempel att huset Sundari bott i var av tegel och hade takpannor, vilket bara välbeställda vanligen hade. Huset låg vid en landsväg, invid ett guavaträd och i närheten av ett Shivatempel. Hon hade besökt en biograf som låg öster om hennes hem.

Föräldrarna till Kumkum lät henne aldrig träffa sina "anhöriga". Men pappan besökte år 1961 Sundaris son, Misri Lal, och tog då foton på två föremål som Sundari känt till samt ett foto på en svärdotter. Kumkum uppges ha identifierat båda föremålen och svärdottern bland ett antal bilder som hon heller inte sett tidigare.

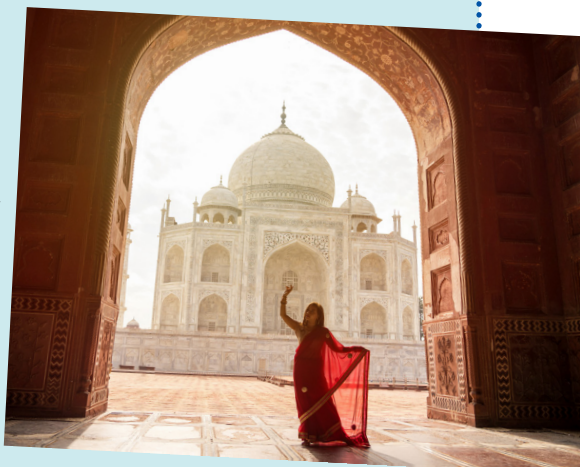
Kumkum hade också spontant känt igen Sundaris sonson på en gata i Bahera 1962, och då bjudit hem honom till sin familj.

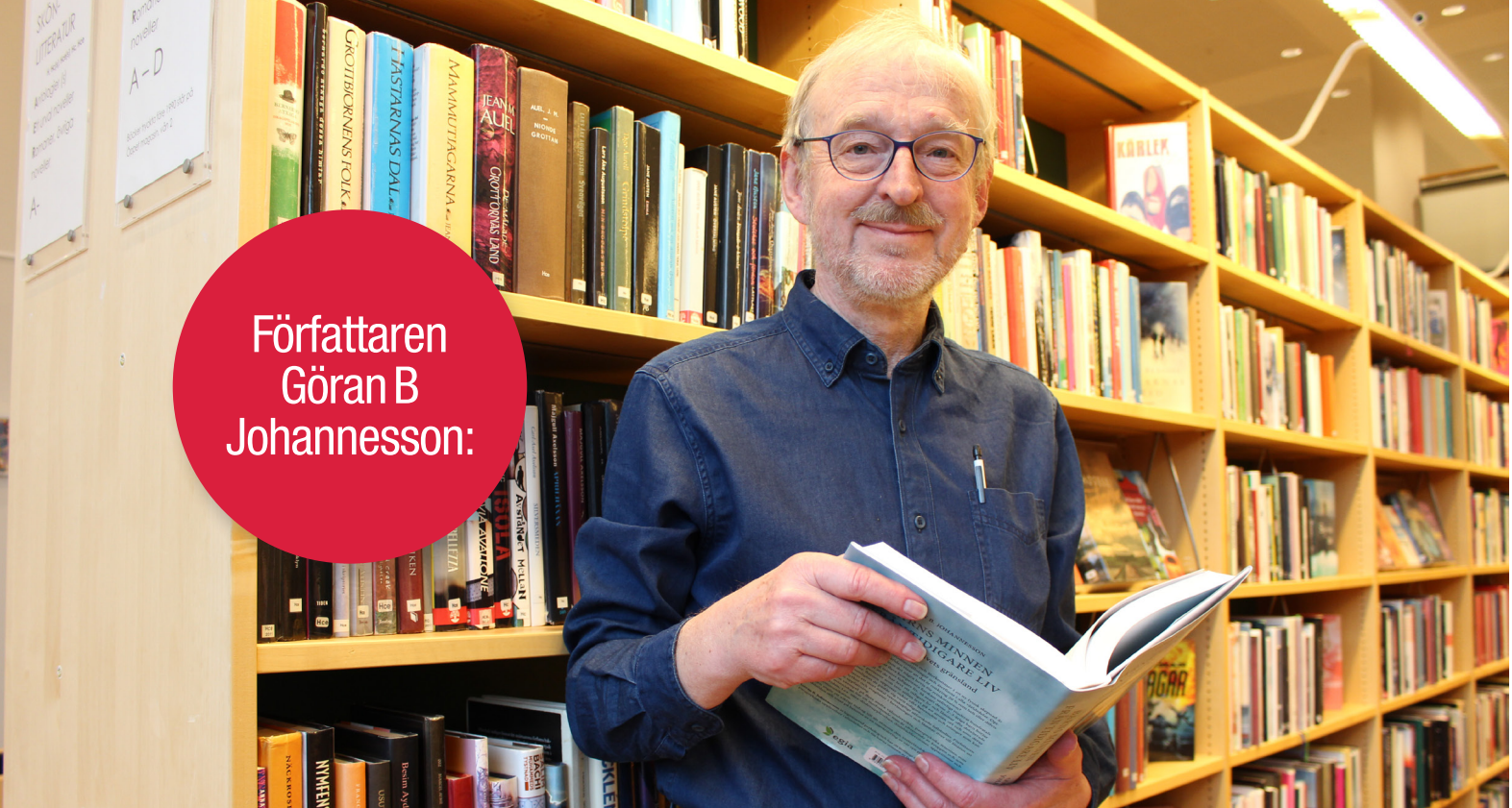
"Att en sjuårig indisk flicka ber en 22-årig främmande man, som hon träffat på gatan, att besöka sin familj är synnerligen anmärkningsvärt", skriver Göran B. Johannesson. Han tillägger att föräldrarna inte uppskattade detta.

Johannesson skriver att Kumkums identifiering med Sundari ibland var ovanligt intensiv: "Förutom att hon uttryckte sig i presens var hon emellanåt helt absorberad av sina minnen, talade för sig själv om dem och verkade ibland befinna sig i ett närmast transliktande tillstånd".

Fallet Kumkum undersöktes av tre oberoende forskare vid flera tillfällen under åren 1963-1969, förutom professor Ian Stevenson, Virginia School of Medicine, så även av professor P. Pal vid Itachuna College i Västbengalen och psykologen Jamuna Prasad, båda indier. Trovärdigheten bygger, enligt Johannesson, på att både Kumkums och Sundaris familjer intygade att de inte haft någon kontakt. Detta var inte konstigt då det rädde stora skillnader i kasttillhörighet, utbildningsnivå och materiell standard mellan familjerna. I 1950-talets Indien hade dessa faktorer stor betydelse.

Här har endast ett fåtal exempel av Kumkums många korrekta påståenden återgivits □

Författaren
Göran B
Johannesson:

Vi saknar svenska fall av reinkarnation

Reinkarnation är mer accepterat i länder som Burma, Sri Lanka, Thailand och Indien. I materialistiska kulturer, som Sverige, är mörkertalet stort, menar Göran B. Johannesson. Han tar gärna emot tips på svenska fall med trovärdiga vittnen.

TEXT: MIKAEL PROPST FOTO: PAOLA NORDGREN LOKALTIDNINGEN HÄSSLEHOLM

Psykologen och författaren Göran B. Johannesson som skrivit "Barns minnen från tidigare liv" kan se att intresset för reinkarnation har ökat i västvärlden sedan 50- och 60-talen.

– I dag säger sig 6 - 8 procent av befolkningen vara övertygad om att reinkarnation förekommer, medan omkring 12 procent delvis instämmer, säger Johannesson.

Han räknar med att antalet riktigt bra fall, där det finns en stark evidens för reinkarnation, är färre i Västvärlden än i till exempel Asien även om det på senare år har publicerats flera mycket trovärdiga amerikanska fall.

– Föräldrarna här undertrycker och säger att det är fantasier. Sedan glömmar man bort. Reinkarnation är mer accep-

terad i länder som Burma, Sri Lanka, Thailand och Indien och därmed kommer det fram fler fall där. Även i USA finns många fall men det är sällan de utforskas närmare.

Finns ett stort mörkertal när det gäller människor som minns tidigare liv?

– Ja, det tror jag. Kulturen är så materialistisk, exempelvis i Sverige. Vi saknar svenska fall, säger Johannesson.

Det är ett gediget arbete han har lagt ned på den 496 sidor tjocka boken, fylld med referenser och fotnoter. Enligt honom själv finns det ingen motsvarighet på svenska, men heller inte på engelska av denna förhållandevis populärvetenskapligt skrivna faktabok.

De amerikanska forskningsförlagorna

Forskningen visar att många av de barn som minns tidigare liv hade oavslutade liv

av nestorn i sammanhanget, framlidne professor Ian Stevenson, Division of Perceptual Studies (DOPS) vid University of Virginia School of Medicine, är betydligt mer omfattande och svårtillgängliga, enligt Johannesson.

Boken Old Souls: The Scientific Search for Proof of Past Lives (1999) av Washington Post-redaktören Tom Shroder, skriven efter att han rest runt i världen med just Stevenson och följt dennes forskning, anses dock mer lättillgänglig. Shroders utgångspunkt var skeptikerns, men han upplevde efter hand att det blev allt svårare att avvisa möjligheten av tidigare liv. Hans bok ses som en god introduktion till ämnet.

Databas med 2 500 fall

Johannessons bok bygger på ett stort antal vetenskapligt undersökta och publicerade fall och har ett urval som

Det här är Göran:

Ålder: 72 år.

Familj: Ensamstående.

Bor: I Hässleholm.

Gör: Pensionär.

Bakgrund: Leg. psykolog, har arbetat bland annat som klinisk psykolog och arbetspsykolog.

Motto: Gör det lilla du kan, gör det här och nu, gör det villigt och glatt.

Kontakt: gorjo@comhem.se

Om det finns ett lovande svenskt fall med ett eller helst flera trovärdiga vittnen är Göran intresserad av kontakt.

han bedömt som särskilt väl dokumenterade och trovärdiga. Dessa finns i DOPS databas som totalt innehåller cirka 2 500 fall. Det har tagit honom tjugo år att på sin fritid sammanställa boken, med flera långa uppehåll i skrivandet. Från början var underlaget till boken omkring hundra sidor tjockare och innehöll ännu fler fall, som han dock fick gallra bort.

Göran B. Johannesson är bosatt i Hässleholm och har arbetat som psykolog under hela sitt yrkesliv. Han har erfarenhet av alkoholpoliklinik, kriminalvård, psykiatri samt har gjort utredningar av arbetsförmåga hos klienter inom arbetsförmedling och rehabilitering.

– Jag har ända sedan tonåren intresserat mig för livets djupare dimensioner. Jag hoppades få svar på konfirmationen, men blev besviken. Jag reste runt i världen, var exempelvis på ett ashram i Indien och studerade yoga.

Han har plöjt igenom olika världs- och livsåskådningar och läste bland annat psykiatern Nils-Olof Jacobsons bok "Liv efter döden?" som utgavs 1971 och är översatt till många andra språk. Jacobson arbetade hos Stevenson under sommaren 1967 och kom sedan hem och föreläste om dennes forskning på ett möte för Teosoferna i Malmö. Johannesson har även haft kontakt med Stevensons kollega, islänningen och psykologiprofessorn Erlendur Haraldsson, samt andra forskare inom området.

– Ian Stevenson var helt ensam på 60-talet, säger Johannesson. Det fanns

ingen annan som då forskade på barns minnen av tidigare liv. Det var först på 80-talet som ämnet kom att intressera även andra forskare.

Är det en stark verifikation att man ser ett gemensamt mönster i många fall?

– Ja, det ligger mycket i det. Mönstret är det viktiga. Intressantast är de så kallade främlingsfallen, de fall där barnets föräldrar inte känner den tidigare personligheten som barnet identifierar sig med och där barnets uppgifter är viktiga för att lösa fallet. Och att man antecknar barnets uppgifter innan de verifieras. Några hundra fall i databasen är de trovärdigaste och de som har högst bevisvärde.

Kan det finnas alternativa förklaringar?

– Inte i de bästa fallen – då finns ingen annan bra, alternativ förklaring till reinkarnation. Jag har läst all kritisk litteratur som jag kommit över. Till syvende och sist blir det en egen bedömning och den beror på vad man är öppen för.

– De alternativa tolkningar som finns, exempelvis att det bara är ett barns fantasier eller att det handlar om olika slags minnesfel, kan inte förklara fallens alla kännetecken.

Kan fenomenet "déjà vu" vara glimtar av ett tidigare liv?

– Visst kan man se det så. Jag har skrivit mer om det som inte ryms i boken. Men det är inte vetenskap utan mera att likna vid anekdoter.

Är det få människor som kan minnas tidigare liv eller reinkarneras?

– En överväldigande majoritet av dem som minns ett tidigare liv hade då ofta haft en våldsam död, eller en svår sjukdom och inte hunnit leva färdigt. Forskningen visar att många av de barn som minns tidigare liv hade oavslutade liv. Det kanske egentligen inte är meningen att man ska minnas ett tidigare liv, vem vet?

– Om man accepterar reinkarnationstanken så ändrar det hela ens världs- och livsåskådning om hur världen är beskaffad. Det här finns även i

västerländsk tro. Om verkligheten är större än den vi ser så borde det finnas en lagbundenhet även i den med krafter som verkar, som talesättet om sädd och skörd.

Hur behandlas paranormala frågor av den här typen av svenska psykologer?

– Psykologer är nog de som i allmänhet är de mest skeptiska som finns. Det har väl funnits någon artikel om telepati i Psykologtidningen. Det som är inne idag är framför allt den experimentella parapsykologin.

Hur har din bok bemötts?

– Av en stor tystnad från den gängse psykologin och från till exempel föreningen Vetenskap och folkbildning. Sällskapet för parapsykologisk forskning och föreningen Humanism och Kunskap har gett boken positiva recensioner. De forskare som stödjer detta är lätt räknade. □

Vinn!

"Barns minnen från tidigare liv"!

Vi lottar ut 3 ex av Göran B. Johannessons bok "Barns minnen från tidigare liv" bland alla er som svarar rätt på den här frågan:

Hur var Ryans namn i det förra livet?

A. Marty Martyn

B. Dean Martin

C. Marty Feldman

Tävla på Näras hemsida: www.tidningen-nara.se/tavla. Du kan också tävla via vykort.

Sänd det till Nära, "Barns tidigare liv", Box 50122, 202 11 Malmö. Senast den 27 november behöver vi ditt svar.

Genom att delta i denna tävling accepterar jag villkoren som står i redaktionsrutan.

